

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a IV-a după Rusalii

În această săptămână – marți: **Sfinții Apostoli Petru și Pavel**

- vineri: **Binecredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt**

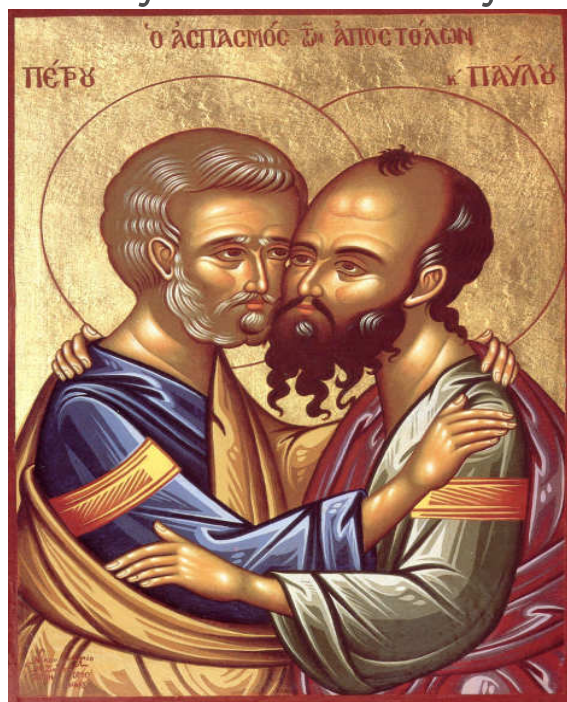
Din tâlcuirea Evangheliei - Sfântul Ioan Gură de Aur

Domnul îl laudă pe sutaș, îl dă ca pildă poporului, îl cinstește, dându-i împărăția cerurilor și cheamă și pe alții să meargă pe urmele lui. Și ca să afli că a spus acestea ca să învețe și pe ceilalți să creadă cum a crezut sutașul, ascultă precizia cu care evanghelistul arată acest lucru, spunând: „Și întorcându-Se, Iisus a zis celor ce veneau după El: „Nici în Israel n-am aflat atâta credință” (Matei 8, 10). Hristos nu S-a mărginit să-l laude pe sutaș doar prin cuvinte, ci i-a dat, în schimbul credinței sale, sănătos pe cel bolnav, îi împletește cununa strălucită și-i făgăduiește mari daruri, grăindu-i așa: „Mulți de la răsărit și de la apus vor veni și se vor odihni în sânurile lui Avraam și ale lui Isaac și ale lui Iacov, iar fiii împărăției vor fi aruncați afară”.

Hristos le vorbește cu mai multă îndrăznire, pentru că făcuse multe minuni. Apoi, ca să nu creadă cineva că Domnul vrea să-l lingusească pe sutaș cu aceste cuvinte, arătând tuturor ce suflet avea sutașul, i-a zis: „Du-te, după cum ai crezut, fie ție!”. Și îndată a urmat vindecarea, mărturie a puternicei credințe a sutașului: *Și s-a vindecat sluga lui în ceasul acela* (Matei 8,13).

Durerea nu i-a întunecat sutașului judecata, ci chiar în suferință filozofa, uitându-se nu atât la sănătatea slugii sale, cât la a nu părea că face ceva necuviincios. Deși nu L-a silit el pe Hristos, prin rugămintele sale să-i vindece sluga, ci Hristos, de buna Sa voie, i-a făgăduit vindecarea, totuși și așa se temea să nu pară că cererea îi depășește dregătoria și că primește un lucru mai presus de merit. Pentru că sutașul s-a socotit nevrednic să-L primească pe Hristos în casa sa, a ajuns vrednic de împărăția cerurilor și vrednic de dobândirea bunătăților de care se bucură

În ziua de **2 iulie**, cu prilejul aniversării a **500 de ani de la trecerea la Domnul a Binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt** se vor organiza la **Mănăstirea Putna** ample manifestări culturale și pelerinaje. La oficierea Sfintei Liturghii va participa și Înalt Prea Sfințitul Părinte Mitropolit Daniel însoțit de un mare sobor de preoți. **Vă invităm să fiți prezenți la această mare serbare națională de la Putna !**

Evanghelia acestei duminici

Matei VIII, 5-13

5. Pe când era în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L,
6. Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog chinându-se cumplit.
7. Și i-a zis Iisus: Venind îl voi vindeca.
8. Dar sutașul, răspunzând, i-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.
9. Că și eu sunt sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se du-ce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.
10. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă, la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință.
11. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția cerurilor.
12. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.
13. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Departate de a constitui un simplu sistem teoretic, străin realității umane, creștinismul se identifică, în esența sa, cu sufletul omenesc surprins în eforturile sale de dobândire a vieții veșnice, a desăvârșirii sau, în termenii Sfinților Părinți “pățimirea îndumnezeirii”.

Dintre sfinții martiri ai primului veac creștin, de mare cinste se bucură Sfinții Apostoli Petru și Pavel, pomeniți împreună de Biserica Ortodoxă în ziua de 29 iunie a fiecărui an. Faptele lor deosebite constituie o vie mărturie despre modul în care Hristos îi alege și îi cheamă la apostolat, cât și despre modul în care aceștia înțeleg să-I urmeze până la „lepădarea totală de sine” și moarte martirică.

Simon Petru era fiul lui Ioana și fratele Sfântului Apostol Andrei, „cel dintâi chemat” la slujirea credinței. Sfântul Petru numit de Însuși Mântuitorul Hristos, „Piatră”, este un simbol al naturii umane cu slăbiciunile, dar și capacitatea sa de a urca înalte trepte spirituale spre Hristos. Chemat să devină din simplu pescar, „pescar de oameni”, alături de Hristos în momentele importante ale vieții Sale pământești, ca ucenic și martor apropiat al Lui, va cunoaște momente de credință puternică dar și de teamă, de multe ori nu va înțelege, dar nu se sfiește să întrebe, va greși și se va lepăda de Hristos, dar își va recunoaște greșeala și se va pocăi. El va fi cel care va afirma categoric, pentru prima dată între apostoli, dumnezeirea lui Hristos: „*Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu*” (Matei 16, 16). La această recunoaștere, Hristos îi va răspunde: „*Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri*” (Matei 16, 18-19). Principial, pe această mărturie este instituit apostolatul ca piatră de temelie a Bisericii, a cărei piatră din capul unghiului este Iisus Însuși. Cu aceeași ocazie însă, când Hristos vestește prima dată pătimirea, moartea și învierea Sa, Petru nu va înțelege aceste cuvinte și, temându-se pentru Iisus, adaugă: „*Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple Ție aceasta*” (Matei, 16, 22). Iisus reprimă însă cu duritate această neînțelegere: „*Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi ești; că nu cugești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor*” (Matei 16, 23). Ar părea paradoxal faptul că Hristos i se adresează lui Petru atât de respingător, imediat după ce îl așezase la temelie a Bisericii. Reprimarea nu se îndreaptă atât către Petru, ci indirect către satana, care încercă prin slăbiciunea apostolului să distrugă de la început Biserica lui Hristos. Este semn al faptului că duhul cel rău este prezent la săvârșirea oricărui act spiritual, pe care încearcă să-l înăbușe încă din starea sa incipientă. Deși Petru a dovedit credință și dragoste față de Hristos, el nu este lipsit de eroare, fiindcă gândurile sale erau încă prea omenești. Atunci când credința și iubirea nu se ridică la înălțimea unei cunoașteri spirituale, ființa umană poate fi ușor cuprinsă de gânduri și acte confuze. Petru va săvârși și

alte greșeli, fie din teamă, fie din îndoială sau impulsivitate, precum în episoadele umblării pe mare, al celor trei lepădări de Hristos în tipul Patimii Sale, dar el va rămâne totuși piatra de temelie a Bisericii pentru că își va recunoaște greșelile și va merge până la sacrificiu în credința sa în Hristos. Acest fapt este dovedit și în ultima lor convorbire, când la întrebarea adresată de Hristos: „*Simone, fiul lui Iona, mă iubești tu mai mult decât aceștia?*” Petru răspunde cu smerenie, dar ferm, de trei ori: „*Da, Doamne, Tu știi că te iubesc*”, anulând astfel cele trei lepădări din timpul Patimilor. Hristos îi reconfirmă înalta lui misiune: „*Paște oile mele*”.

Asemeni lui Petru, viața și lucrarea Sfântului Apostol Pavel – Saul din Tarsul Ciliciei, devenit din prigonitor al creștinilor, „Apostol al neamurilor”, „Vas ales” - sunt expresii ale convertirii sale, efect al experienței minunate pe care a trăit-o pe drumul Damascului, când aude glasul Mântuitorului. Primind botezul și recăpătându-și o dată cu aceasta vederea, se va retrage în pustie ulterior alăturându-se Sfinților Apostoli.

În iconografia creștină, cei doi apostoli sunt reprezentați împreună, potrivit activității lor misionare. Sfântul Apostol Petru va străbate drumuri lungi și obositoare propovăduind adevărurile Evangheliei în Iudeea, Antiohia, Pont, Galatia, Capadochia și Bitinia, ajungând până la Roma. Atunci când nu a putut propovădui în mod direct, o va face prin comunicare scrisă, de la el păstrându-se cele două *Epistole* cuprinse în *Noul Testament*.

Sfântul Apostol Pavel la rândul său, va deveni misionar al credinței creștine printre popoarele păgâne, binevestind în multe locuri din Răsărit, trecând prin Grecia, la Atena, Corint, în Asia, în Macedonia ajungând de asemeni până la Roma. În unele reprezentări iconografice, Sfântul Petru apare ținând în mână cheile Împărăției Cerurilor, ale Raiului, iar Sfântul Pavel o carte – simbolul celor 14 *Epistole* care se găsesc între cărțile Noului Testament și sabia amintind de modul în care a primit moartea martirică. Între ei, macheta unei biserici întărește ideea rolului de cititori, de întemeietori al sfinților, sugerând în același timp, numeroasele biserici care le-au fost închinare.

Precedată și de o perioadă de Post purificator, Sărbătorea Sfinților Apostoli Petru și Pavel ne oferă încă o dată momente de convertire a noastră, de transformare a păcatelor și patimilor în virtuți, de înălțare a gândurilor de la lucrurile efemere spre dorirea bunătăților veșnice.

Vasilica Onofrei

Din semnificațiile onomastice ale săptămânii

Paul (Pavel), Paula – la origine este un vechi cognomen roman, *Paul(l)us*, corespunzător adj. *paul(l)us*, „mic”. *Pavel* se explică prin filieră greco-slavă, iar *Paul* corespunde lat. *Paulus* și a pătruns la noi prin influență catolică. Diminutive: *Paulin, Polina, Păuța, Pavle, Pavlu*

Petru – nume devoțional de origine greacă, este o creație a onomasticii creștine, corespunzătoare subst. gr. *pétros* și arameeanului *kepha*, „piatră, rocă, stâncă”. Numele prezintă o bogată familie de forme și derivate: *Petrică, Petrina, Petruța, Petronela, Petronia etc.*

După *Dicționarul enciclopedic al numelor de botez*
Din sinaxarul săptămânii

În ziua de *27 iunie*, Biserica Ortodoxă săvârșește pomenirea *Cuviosului Samson, primitorul de străini*. Acesta s-a născut la Roma, fiind descendent din neamul împăratului Constantin cel Mare. Încă din tinerețe, a viețuit ca un sihastru, făcând milostenii, împărțindu-și averea săracilor și împlinind poruncile lui Dumnezeu. Urmând medicina, ajunge un bun doctor, îngrijindu-se de cei bolnavi fără a dori în schimb răsplătă materială, ci făcea totul din multa sa credință și dragoste pentru semenii. Pentru aceasta Biserica îl pomenește în ceata „Doctorilor Făcători de minuni fără de arginți”. La scurtă vreme, pentru viața sa virtuoașă va fi hirotonit preot, în timpul Patriarhului Mina, al Constantinopolului. N-a încetat însă să-și practice meseria de doctor, astfel că l-a vindecat de o boală grea și pe însuși împăratul Iustinian. Dorind împăratul să-l răsplătească pentru binefacerile primite, Sfântul Samson n-a acceptat nimic pentru sine, ci a dorit construirea în apropierea locuinței sale, a două case, una destinată tratării bolnavilor, iar alta, pentru găzduirea străinilor, de unde i se trage și supranumele de „primitorul de străini”. În acest mod, Sfântul Samson și-a petrecut viața lui, cea bineplăcută lui Dumnezeu, rămânând un pilduitor model de trăire creștină.

În ziua de *30 iunie*, Biserica sărbătorește *Soborul celor 12 Apostoli ai Domnului nostru Iisus Hristos*. Aceștia au primit de la Dumnezeu puterea de a vesti Cuvântul Evangheliei, de a săvârși Sfintele Taine și de a păstori sufletele oamenilor, pe calea ce duce la mântuire. Cei doisprezece ucenici ai lui Hristos, martorii propovăduirii patimilor și Învierii Sale, ce aveau să-L mărturisească ulterior printre oameni, au fost: *Simon*, numit *Petru*, și *Andrei*, fratele lui, *Iacob* și *Ioan* ai lui Zevedeu, *Filip* și *Bartolomeu*, *Toma* și *Matei* vameșul, *Iacob al lui Alfeu* și *Levi* ce i se zice *Tadeu*, *Simon Zilotul* și *Matia* ce a luat locul lui Iuda Iscarioteanul. La aceștia se alătură *Sfântul Pavel*, supranumit *Apostolul neamurilor*. Chemarea apostolilor și trimiterea lor la propovăduire este sugestiv relatată de către evanghelistul Matei, la capitolul zece al Evangheliei sale. Harul apostolatului primit de ucenicii Mântuitorului a devenit pe deplin lucrător în ziua Pogorârii Duhului Sfânt, când ei s-au „îmbrăcat” cu putere de sus, căci fără puterea Duhului, adică fără Cincizecime, Biserica nu ar fi ajuns la existență concretă și nu ar fi rezistat în timp, iar Revelația nu s-ar fi impus ca o evidență. „*Cuvântul și predica mea - scrie Sfântul Apostol Pavel - nu au stat în cuvintele convingătoare ale înțelepciunii omenești, ci în adevărul duhului și a puterii, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu*” (I Cor. 2, 4-5; cf. I Tes. 1, 5).

În aceeași zi de *30 iunie*, este pomenit de Biserica, *Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeț*. Acesta s-a născut în prima jumătate a secolului al XIV-lea, într-un sat din centrul Transilvaniei. A intrat de tânăr în mănăstirea Râmeț, unde s-a călugărit, ajungând mai târziu egumenul acestui așezământ monahal. Pentru

vrednicia sa, i s-a încredințat păstoria, ca episcop, a românilor transilvăneni, viețuind tot la mănăstirea Râmeț.

După trecerea la cele veșnice, moaștele Sfântului Ierarh Ghelasie au fost așezate spre cinstire și închinare tot în mănăstirea Râmeț, dar vicisitudinile istoriei au făcut ca ele să fie îngropate ulterior în mormânt, pentru a nu fi profanate de răufăcători. Se știe că în anul 1762, din ordinul generalului Bukow, trimisul împărătesei Maria Tereza, peste 150 de mănăstiri și schituri românești din Transilvania au fost incendiate, distruse sau transformate în biserici de mir, între aceste lăcașuri numărându-se și mănăstirea Râmeț. După lucrările de consolidare și refacere, în anul 1785 a fost distrusă din nou, rămânând aproape pustie până după anul 1918, timp în care mai slujeau aici, din când în când, preoții din satele învecinate. O dată cu reluarea vieții mănăstirești, au fost descoperite în chip minunat și moaștele Sfântului Ierarh Ghelasie.

Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți este sărbătorit de Biserica noastră Ortodoxă în ziua de *1 iulie*, a fiecărui an. Acesta s-a născut în a doua jumătate a secolului al XIV-lea în orașul Rădăuți, într-o familie de creștini. Astfel, de mic copil participa la slujbele săvârșite la catedrala episcopală din Rădăuți, fiind înconjurat cu părintească dragoste de călugării de aici. Va fi atras mai târziu de viața ascetică, hotărând să se călugărească, primind numele de Lavrentie. Fiind hirotonit preot, prin binecuvântarea episcopului de Rădăuți, s-a retras împreună cu un număr de călugări, întemeind un schit cunoscut mai târziu sub numele de „Schitul lui Lavrentie” (astăzi în satul Laura, comuna Vicovu de Sus, în județul Suceava). Noua biserică a fost sfințită de mitropolitul Iosif Mușat al Moldovei. Între ucenicii săi de acum, Cuviosul Lavrentie îl va avea și pe smeritul Daniil, cel ce va fi canonizat de Biserica sub numele de *Cuviosul Daniil Sihastrul*.

Ducând o viață de aspră înfrânare și de multe nevoițe, Cuviosul Lavrentie a primit de la Dumnezeu darul săvârșirii de minuni. Mai târziu, Cuviosul Lavrentie va fi chemat la o nouă slujire, fiind ales episcop al Rădăuților, dar vârsta înaintată îl va determina să se retragă de la conducerea episcopiei și să revină la mănăstirea întemeiată de el, unde va primi marea schimă monahală sub numele de Leontie. În acest sfânt lăcaș, va trece la cele veșnice în jurul anului 1430, fiind înmormântat în biserica mănăstirii. Mormântul său devine, în scurt timp, loc de pelerinaj și de vindecări minunate. Toate acestea au determinat ca Sfintele moaște să fie așezate în catedrala episcopală din Rădăuți, spre cinstire și închinare pentru toți credincioșii. Se spune că Sfântul se bucura de atâta cinstire în oraș încât strada numită astăzi „Bogdan Vodă”, unde se află și ctitoria domnitorului, se numea „Drumul Sfântului”, deoarece pe aici veneau credincioșii să se închine la moaștele sale. După tradiția locală, ziua lui de prăznuire era la 1 iulie, când se făceau mari pelerinaje, iar după săvârșirea Sfintei Liturghii se oferea o masă comună în curtea mănăstirii, pentru pelerini, săraci, orfani, încât această zi de

pomenire era cunoscută în popor sub numele de „praznicul Sfântului”.

După *Proloagele, vol. II*

Ștefan cel Mare și Sfânt – Ctitorul Bincredincios

Personalitatea complexă a marelui Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt poate fi receptată astăzi pe multiple planuri corespondente și cu bogate semnificații. Ca domnitor și om politic, a urmărit întărirea autorității domnești, dar și afirmarea spiritului ortodox și creșterea economică a țării. “Apărător neînfricat al credinței și patriei străbune”,

strălucește în istoria neamului nostru prin sprijinirea și întărirea Bisericii creștine pentru apărarea căreia a susținut campanii militare și a ridicat numeroase lăcașuri de cult. Întrevedem în construirea Sfințelor Biserici nu doar un act de mulțumire și slavă adusă lui Dumnezeu, după fiecare bătălie, ci și dorința de a stimula activitatea creativă, culturală și artistică a neamului nostru. Este recunoscut meritul de a fi întemeiat un stil în arhitectura bisericească – *stilul ștefanian* - sinteză între arta bizantină, unele elemente gotice apusene, dar și elemente locale - pe care succesorii săi, de la Petru Rareș la Vasile Lupu, l-au cultivat în chip glorios.

Cea mai cunoscută ctitorie a marelui voievod este *Mănăstirea Putna* cu hramul “*Adormirea Maicii Domnului*” a cărei zidire a fost inițiată la 10 iulie 1466. Cadrul natural, arhitectura deosebită și importantul rol pe care l-a avut în istoria românilor, dar mai ales faptul că aici se află mormântul domnitorului, fac ca mănăstirea să fie considerată deopotrivă un loc al sfințeniei și al identității naționale. La acestea se adaugă valoroasa colecție de obiecte de cult din timpul lui Ștefan, alături de Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, făcătoare de minuni, din secolul al XV-lea și părțile din moaștele Sfinților Părinți Daniil Sihastrul, Pantelimon, Ghedon, Nectarie de Eghina, Vavila, Craniul Sfântului Ierarh Ghenadie.

O altă celebră ctitorie a lui Ștefan este *Mănăstirea Voroneț*, ridicată între 26 mai și 14 septembrie 1488, pe locul unui schit din lemn, în care, potrivit tradiției, ar fi trăit Daniil Sihastrul, de la care domnitorul a primit sfat și cuvânt de mângâiere în ceas de grea cumpănă în timpul luptelor pentru apărarea pământului strămoșesc. Mănăstirea și-a câștigat un renume deosebit în lumea întreagă prin picturile sale exterioare, realizate în jurul anului 1547, sub îndrumarea mitropolitului Teofan I și Grigorie Roșca. Este numită *Capela Sixtină a Orientului* pentru marea frescă de pe fațada vestică înfățișând “Judecata de Apoi”, iar “albastrul de Voroneț” este considerat de specialiști unic în lume și cunoscut precum roșul lui Rubens (Paul Rubens – pictor flamand, cel mai de seamă reprezentant al barocului) sau verdele lui Veronese (Paolo Veronese – pictor celebru venețian).

Tot lui Ștefan cel Mare îi aparțin mănăstirile *Tazlău*, în părțile Buhușilor și *Sfântul Ilie* din Suceava, ambele devenite cu timpul biserici parohiale.

Principalele mănăstiri ridicate de antecesorii lui Ștefan la domnie - *Progota, Moldovița, Bistrița, Humor, Bohotin, Chiprieni ș.a.* – au cunoscut o perioadă de înflorire deosebită, cu importante activități de consolidare și primind felurite danii din partea domnitorului. La multe din ctitoriile înaintaților a ridicat lăcașuri noi, cel mai cunoscut caz este cel al Mănăstirii *Neamț*, ctitorită în secolul al XIV-lea de Petru Mușat și apoi de Alexandru cel Bun, dar complexul mănăstiresc va fi îmbogățit de Ștefan în Anul 1497 cu nouă biserică purtând hramul *Înălțarea Domnului*.

Numărul bisericilor de mir ctitorite de Ștefan este mult mai mare decât al mănăstirilor. Amintim bisericile din *Bădeuți*, distrusă de armata austro-ungară în 1917, *Înălțarea Sfintei Cruci din Pătrăuți* (lângă Suceava) cu un frumos tablou votiv, *Sfântul Ioan Botezătorul din Vaslui*, în amintirea luptei de la Podul Înalt, *Sfântul Nicolae Domnesc din Iași*, *Sfântul Gheorghe din Hârlău*, “*Adormirea Maicii Domnului*” din *Borzeștiul natal*, *Sfântul Nicolae din Dorohoi*, *Sfinții Apotoli Petru și Pavel din Huși*, rezidită în secolul al XVII-lea, biserica de la *Războieni*, ridicată la 20 de ani de la lupta cu forțele otomane “întru amintirea și pomenirea tuturor drept credincioșilor creștini care au pierit aici”, după cum se spune în pisania sa, *Sfântul Nicolae din Popăuți - Botoșani*, *Sfântul Ioan Botezătorul din Piatra Neamț*, *Înălțarea Sfintei Cruci din Volovăț*, *Tăierea Capului Sfântului Ioan botezătorul din Reusenii*, jud. Suceava, pe locul unde a fost ucis tatăl său și care a fost terminată de fiul său, Bogdan al III-lea. Grigore Ureche scria că și biserica *Sfântul Dumitru din Suceava* a fost ctitorită tot de marele voievod, după înfrângerea oștilor regelui Jan Olbracht, iar tradiția populară îl consideră ctitor al bisericii *Sfântul Gheorghe - “Alba” - din Baia*, ridicată după 1467, anul înfrângerii lui Matei Corvin. Tradițiile locale îi mai atribuie bisericile din *Scânteia* (jud. Iași), *Scheia*, lângă Roman, *Florești* lângă Vaslui, *Cotnari* (jud. Iași), *Ștefănești* (jud. Iași) pe Prut, o biserică la mănăstirea *Căpriana*, dincolo de Prut, o biserică cu hramul *Sfântul Nicolae în cetatea Chilia*, un paraclis în *cetatea Neamț*, altul în *cetatea Hotin*, o biserică în *Cetatea Albă*. Promotor al unității românești a ctitorit două biserici transilvane: la *Vad*, pe Someș și la *Feleac* lângă Cluj, unde au fost și scaune vlădicești și o biserică cu hramul *Cuvioasa Parascheva*, în *Râmnicu Sărat*.

Șirul bisericilor ștefanieni este încheiat de *Mănăstirea Dobrovăț*, în al cărui pronaos, pictura realizată la jumătate de veac după moartea sa, îl reprezintă pe voievodul-ctitor alături de Sfântul Împărat Constantin, semn al cinstirii lui în Biserica Moldovei.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul 276 450 deschis la Raiffeisen Bank, filiala Iași.